

OPSTEL EN BEHEER
A. HENNAUT
64, Graystraat, 64
Etterbeek - Brussel
Postb. 114.755, Clem. Dumortier

DE KOMMUNIST

Wekelijksch Orgaan van de Oppositiegroep der K. P. B.

In en om den strijd der Antwerpse dokkers

De halstarrigheid van de Federation Maritime, die het woord van het Centraal Nijverheidskomitee indachtig tot het uiterste weigert iets toe te geven en wel probeeren zal om door een nederlaag der dokkers heel de arbeidende klasse een « voorbeeld » te geven, moet de syndikale leiders toch heel wat hoofdbrekijken bezorgen. Blijksem! waarom wilden die verd.... dokkers ook niet het voorstel Heyman aanvaarden en terug aan het werk gaan, al kloppend op hun borst over den overgefelijken misdaad die zij begingen het werk zondiger vooropzeg te hebben stil gelegd, en in de stille hoop dat de gieren van de Fédération Maritime zich toch over hen zouden ontfermen...

Doch de dokkers hebben een manhaftige taal gesproken, hard en luid; zij hebben hun vertrouwen uitgesproken in het kruisen hummer armen, in de sterke van hun getal en in het op klasbewustzijn berustend solidariteitsgevoel. De leiders moeten er zich goedschiks of kwaadschiks wel naar richten... voorlopig althans, want de hoop en vooral het verlangen de strijd zoo spoedig mogelijk op een zijspoor te sturen, is er bij hen, trots al de tegenslag, niet op verminderd.

* * *

De « Volksgazet » drijft den spot met een voorstel door zekeren persoon aan « De GAZET van Antwerpen » gedaan en dat door deze redactie geestdriftig zou bijgetreden zijn. Het vernuftig voorstel kwam hier op neer: de vakbonden zouden uit hun kassen 6 frank per dag op het gewone loon der dokwers bijpassen. Het werk kon dan onmiddellijk hernomen worden en eens de dokwers aan den slag, zou de Fédération Maritime onderhandelingen kunnen aanknoopen met de vakbonden. De « Volksgazet » schrijft dat « er al voor minder in de koloniën te Gheel geïnterneerd werden. »

Eila, niet zoo haastig a.u.b. Hoe ongelooflijk of dit ook moge schijnen, toch werd dergelijke handelwijze reeds in het verleden gevolgd en dit nog wel door socialistische vakbondleiders. Wij geven de volgende bijzonderheden die iedereen zal kunnen kontroleeren.

Toen over enkele maanden de afgevaardigden van de Centrale van metaalbewerkers in de gemengde looncommissie een eisch tot 10 t.h. loonsverhoging stelden verklaarden de patroons geen enkele looneisch in overweging te zullen nemen zoolang de stakin gen, die in zekere Brabantsche konstruktiehuizen waren uitgebroken, voortduurden. Eerst moest het werk aldaar hervat worden. En we beleefden 't walgelijk schouwspel van de Brabantsche leiders geld uit de bondskaas te zien aan bieden opdat de stakers tot werk hervatten zouden besluiten. Als hun spel jammerlijk mislukt is, dan is het niet de schuld van de Brabantsche Piet Somers en compagnie, maar dan was het omdat de stakers in hun pink meer klas bewustzijn, meer klasfierheid bezaten dan hun stilletje leiders in hun heele lijf. Indien de Antwerpse reformisten hun neus ophalen en doen alsof ze vies zijn voor dat smerig gedoe, dan is het niet omdat ze niet tot zulk laaghartig geploeter in staat zijn, maar dan is het omdat ze daartoe de moed missen, vooral na de klim kende kaakslag van het referendum.

* * *

We verwachten er ons aan om nogmaals voor mensen uitgescholden te worden, die er een plezier in vinden wantrouwen te zaaien tegenover de socialistische leiders. Maar hoe kan men ver trouwen stellen in degenen die dag

in dag uit woordbreuk plegen tegenover de arbeidersklasse.

Na de verpletterende meerderheid voor het voortzetten van den strijd heeft het vakbondsbestuur verklaard de leiding er van op zich te nemen en de eischen der stakers te zullen verdedigen. Als het zoo is, waarom trekt dan C. Mallmann van leer tegen de eisch van 8 fr. verhooging. Volgens « De Volksgazet » zou hij namelijk in volle algemeene vergadering verklaard hebben: « Persoonlijk gelooven wij niet, dat de patroons 8 frank verhooging zullen geven. Willen wij dien eisch in stand houden, dan is er strijd voor weken, misschien voor maanden. » En onmiddellijk daarop volgde een ver dachtmaking aan het adres van degenen die de strijd tot het uiterste willen: « Als wij ons hier laten leiden door mensen die geen verantwoordelijkheid te dragen hebben, dan verdwijnen deze zoodra haast de moeilijkheden beginnen. »

Als dit geen aanmoediging is voor de patroons om de 8 frank verhooging te weigeren, dan begrijpen wij er niets van.

* *

Het Bureau van de Syndikale Kommissie heeft zich ook met het konflikt bezig gehouden. Volgens de « Volksgazet » werd besloten: 1. dat de Centrale van Transport verzocht wordt verder naar een oplossing te zoeken; 2. indien een oplossing gevonden wordt, zegt de S. K. haar moreele steun toe, om deze oplossing door de stakers te doen aannemen; 3. intusschen richt de S. K. aan al de aangesloten organisaties, het verzoek de noodige steungelden te willen bijeenbrengen.

Wij vragen ons af wat punt 2 wel mag beduiden. Een oplossing van het vraagstuk kan slechts verkregen worden wanneer de bazon de eischen der dokwers inwilligen. Alleen zulk een oplossing van het konflikt is aannemelijk. Wanneer deze verkregen wordt dan zullen de dokwers ze voorzeker zelf, zonder de hulp van wie ook, wel aanvaarden. De moreele steun van de Syndikale Kommissie lijkt ons in dat geval vrijwel overbodig. Doch zeer waarschijnlijk heeft de Syndikale Kommissie een andere « oplossing » in het oog. Een « oplossing » in de genre van deze die door den kristen renegaat, Heyman, werd voorgesteld, en met kracht door de socialistische leiders werd ondersteund. In dit geval betekent het besluit van de S. K. dat de dokwers binnen kort niet alleen tegen hun eigen leiders zullen moeten vechten, doch zich ook schrap zullen te stellen hebben tegen de Syndikale Kommissie die haar « moreele steun » zal aanwenden om de stakers tot kapitulatie over te halen.

* *

De Ieuze: « waken » blijft meer dan ooit, gezien de omstandigheden, voor de stakers van kracht. De strijd trof een der voornaamste bedrijven, de slagader van den Belgischen handel. De burgerij zal alle middelen aanwenden om het verzet te breken. Zoo de pogingen om de dokwers met een kluit in hetriet te sturen mislukken, zoo mag men zich er aan verwachten dat de fascistische stakingsbrekerspogingen, die nu nog maar onschadelijk zijn, op grootere schaal zullen gedreven worden.

De sociaal-democraten behoren ook tot de leidende spheren der burgerij: op hen evengoed als op katholieken en liberalen rust de plicht, om, ter wille van de belangen der Belgischen kapitalistischen handel, een geschikte — dus een voor de kapitalisten aannemelijke — oplossing te vinden. Op twee plaatsen is de sociaal-demokratie bezig. Zij knoeit met de patroons en ten andere probeert zij — o zoo voorzichtig — het verzet

Prestige bovenal!

De bonzen der Gentsche sociaal-democraten hangen « de platten » uit. Onze lezers zullen zich nog wel herinneren dat we een paar weken geleden bekend hebben gemaakt, op welke onrechtvaardige wijze een arbeider in het fabrieksen van « Vooruit » op de Afrikaalaan werd doorgezonden.

Men zei dat deze arbeider twee uren te veel had opgegeven en dus bedrog had gepleegd. Na dat we het feit hadden aangeklaagd en na dat het meisje haar werktijd juist had aangegeven, bemerkte de directeur ook zijn vergissing.

Deze « meneer » heeft nu, langs syndikale weg, door den bode laten zeggen dat het meisje, als zij won, terug mocht komen, maar, voegde de bode er bij, om wille van de prestige van den directeur der fabriek mag er niet meer over gesproken worden.

De prestige van « meneer den directeur » van de « Vooruit-fabriek », daar hebt ge het!

Arbeiders mogen wel hun loon afgetrokken worden en op straat worden gezet, maar aan de prestige van den directeur mag niet geroerd worden.

Zulke handelwijze past goed in het kader der mannen van « Ons Huis »!

WAAR BLIJVEN DE STEUNLIJSTEN VOOR « DE KOMMUNIST »?

Onze kameraden uit Antwerpen zonden ons verleden week ongeveer 400 francs. Dit bewijst dat er te Antwerpen gewerkt wordt zoo voor de steun als voor de verkoop.

We vragen aan de Antwerpse kameraden: « Ze kunnen wel zullen volhouden en dat zich van nu af ook zouden toeleggen op 't aanwerven van abonnees.

Gent en Mechelen moeten meer doen voor de steun. Zoo er geen steunlijsten meer voorhanden zijn in de groep, dat men het zegge, want er zijn er nog. Dus, vooruit, mannen, klop aan bij de leden en sympathisanten. Rekent het tot plicht, regelmatig iedere week een steunlijst met klein of groot bedrag in te zenden.

Leve « De Kommunist »!

der stakers te breken. Het besluit, om voortaan plaatselijke in plaats van algemeene stakersvergaderingen te beleggen, is een poging om het onderlinge kontakt, dat zoodra nodig is voor het versterken van het solidariteitsgevoel, te verbreken. Dit gevaar is des te groter dat de leiding van de staking — alweer door een mancouver van hoogerhand — bij het gewone bondsbestuur berust en dus niet de onmiddellijke uitspraak is van de in strijd zijnde massa.

De triomfkreten der socialistische pers waarmede zij het besluit der Gentsche dokwers begroeten niet in staking te gaan, wijzen er op hoe zeer een uitbreiding van de staking door hen geducht wordt. Het besluit om de booten die voor Antwerpen bestemd zijn, niet te zullen lossen, lijkt ons onvoldoende, wanaf iedereen weet hoe moeilijk het is — vooral in tijd van staking, waar de kapitalisten al doen wat mogelijk is om de waakzaamheid der arbeiders te verschalken — afdoend kontrool uit te oefenen op de oorspronkelijke plaats van bestemming der schepen. Moesten de socialisten werkelijk de belangen der dokwers ter harte nemen, zij zouden de Gentsche dokwers aanraden gebruik te maken van den toestand dat hun Antwerpse werkbroeders in strijd zijn, om ook hun looneisen te stellen. Het is in die richting dat de Gentsche dokwers dan ook moeten uitzien.

A. H.

Leest
De Kommunist

ABONNEMENTSPRIJS:

Tot 30 Sept 3.50
» 30 Dec 7.25

Het opportunistisch werk der IIIe Internationale in de revolutionaire beweging

Het Hoofbestuur van de Belgische afdeeling der Internationale Roode Hulp ontbonden

volgen zoals deze op 1 Juli werd uitgebracht.

Stemden voor de besprekking over de verbanning der oppositie naar Siberië :

De Deystere (Antwerpen), De Meyer (Gent), Davenne (Luik), Claise en Lebrun (Charleroi), Schoonbrodt (Bergen), Plisnier, Guyomard en Lejour (Brussel).

Stemden tegen de besprekking :

Van Acker (Gent), Jacquemot, Driesschaert, Vercruyce, Hendrickx (Brussel).

Verklaarden aan de besprekking niet te willen deelnemen en gaven tevens hun ontslag : De Visscher en V. V.

Was afwezig : Van Extergem.

* *

Ten einde de taak der stalinisten wat te vergemakkelijken zullen we op voorhand een deel der kritiek beantwoorden, die we in ontvangst te nemen hebben.

1° Het ontslag der Vlaamsche nationalisten De Visscher en V. V.

Deze beide makkers sluiten hun ontslagbrief als volgt : « De I. R. H. is op verkeerde weg. De volledige zelfstandigheid der Vlaamsche Afdeeling is nog geen feit, op te hopen. »

Zonderling! Zonderlinge strijdsters vooral!

We bestrijgen dat de Vlaamsche Nationalisten het strijdperk deserteren in een gewichtig oogenblik. We zullen later wel gelegenheid hebben daarover verder te spreken.

2. De Vlaamsche sekretaris der I. R. H. heeft sedert twee maand niets gedaan.

Inderdaad. De sekretaris heeft geweigerd de richtlijn der Internationale te verdedigen. De Internationale wou de taak van het sekretariaat binden aan... een centenkwestie. We hebben er met klank voor bedankt. We hebben voor onze gevangen kameraden gestreden langs den weg van onze politieke groep. En waar we het verzet tegen de terreur in China bij de arbeiders hebben opgeroepen, hebben we ook gesproken over diegene die tegenover de bergen van arbeiders- en boerenlijken der Chineesche Revolutie moeten zwijgen!

Toen de Sekretaris wou werken werd het hem door de Internationale belet.

1° Waarom mocht de Vlaamsche sekretaris op de meeting te Amsterdam, op 11 Maart 1.I., het woord niet nemen ten voordele der Vlaamsche politieke veroordeelde die in Holland in ballingschap leven?

2° Waarom weigerde de vertegenwoordiger der Internationale V... in te gaan op het protest van De Meyer, te Amsterdam, en waarom werd aan De Meyer het woord onttrokken op het kongres? Met welk doel kwamen de paljassen der Hollandsche I.R.H. op de Van Extergem-betooging te Antwerpen poseeren?

Aanstaande week zullen we de volledige toelichting beginnen.

« DE KOMMUNIST » behoeft de steun van alle arbeiders, daar het het hoegenaamd niet rekenen mag op financiële of andere hulp van een partij of een andere instelling.

De krisis van het communisme (1)

Uitzichten en voorzichten

(Slotbeschouwing.)

« Ook de contra-revolutie heeft een revolutionaire bodem. » (Marx)

I.

Wij zullen goed doen dit Marx-woord in een wereldhistorisch betekenis op te vatten.

Het beeld van het tegenwoordige tijdperk der kapitalistische ontwikkeling en toestanden, zoals dat zich voor ons oog en in ons bewustzijn vertoont, is niet gemakkelijk in enkele woorden te tekenen.

Indien men ons vraagt: in welke elementen en verschijnselen kunt gij, in het kortst, dit tijdperk karakteriseren, dan zouden wij dit aldus pogen te doen:

1° Krankzinnig snelverkeer;

2° Idiot-uitleven van geneugten (z.g. ontspanning en levensvreugde);

3° Veregoeering van de individueen, ontspanning en bezit en macht;

4° Het grenzenloos opvoeren der technische krachten in dienst van de ekonomiesche concurrentie zoowel van individuele kapitaal-groepen als Staats-organisaties;

5° De tot in een stadium van krankzinnigheid opgezwepte « sport », niet meer een lichaamsontplooiing, maar weer een exploitatieobject der kapitalistische maatschappij. Haar goede zijde: in een gezond lichaam heerscht een gezonde geest, wordt tot karikatuur gemaakt door de rasede oplorping van alle energie enz.;

6° Een geestelijke chaos, waarin de kerkmachten van diverse pluimage, veel erger dan vóór den oorlog, de verwaarde geesten misbruiken (2).

(Er is overal een verbaasende verka-tholiseering van de geest merkbaar. In sommige landen, in Nederland zien wij dat vooral, verrijzen de katholieke kerken 'weer als paddestoelen uit den grond.)

Het is alsof de natuur met wiskundige zekerheid haar stempel op een tijdperk zet... De « charleston », de oer-neger-been-en-lichaam-kronkeldans, voor de Westerling voorheen slechts als een dans-uiting van een in een toestand van krankzinnigheid-stadium verkeerenden dromkaard (delerium tremens), is de hyper-moderne dans geworden, opgezwept door de jazz-band-muziek, trefende muzikale weerspiegeling der noch maat noch rust kennende nerveuze geest-verlangens onzer tijd!

De charleston is de muzikale dans-reflektie van de economische hoogdruk, politieke razernij en geestelijk geschokt verstand onzer tijd.

II.

Het kapitalisme vereischt, wil het de razende vaart van de steeds nieuwe vormen, nieuwe krachten, nieuwe eischen stellende internationale concurrentie op de wereldmarkt bij houden, steeds meer « efficiecy », nieuwe productietechniek en arbeidsbesparing.

De reeds vóór de oorlogsperiode in het arbeidsproces ingetreden en toegepaste arbeidsbesparingsmethoden door de psycho-techniek, worden thans in de moderne groot-industrie toegepast op een wijze dat de arbeidskrachten in een steeds vergerende nerveuze toestand geraken (3).

Onderzoeken in de Amerikaansche industrien, ook in de handelsbureau's, wijzen op de steeds grootere aanwas van het aantal dat door overspannen zenuwen voor iedereen arbeid ongeschikt worden; evenzo heeft de Amerikaansche « Trade or Labor »-secretaris, onlangs gerapportéerd dat het aantal dat door de steeds nieuwe techniek uit het arbeidsproces uitgeschakeld wordt steeds groter is.

Er is in de wereldindustriën, wereld-handel een wodloop waarvan thans geen volkomen beeld kan worden gegeven, maar dat zich binnen niet al te lange tijd in een geweldige ekonomiesche en finantieele ontploffingskracht zal open-baren.

In Amerika is nog hoogdruk, echter met geweldige camouflage door de verbaizingwekkende finantieele macht die net in de wereld heeft veroverd.

In Engeland worstelt de industrie en handel met titanenmacht tegen de concurrerende wereld — de Indische afzetmarkten van Engeland voor katoen, ijzer en staal, zijn geduchte zelf con-

(1) Zie « De Communist », Nrs. 10, 11, 12, 13, 14, 15.

(2) Wij laten nog « de mode » idioteie als element van demokratische gelijkheid der klasse buiten beschouwen.

(3) Dit vraagstuk van psycho-techniek in het arbeidsproces, is te omvangrijk en te diep van betekenis om er hier nader op in te gaan.

urrenten geworden van 't Britsche moederland, de nationale politieke verlangens (zelfstandigheid, afschutting van de Britsche juk) zijn de ideologische weerspiegelingen van de « eigen nationale materiële belangen ».

Duitsland, zijn oude technisch-wirtschaftliche traditie waardig, leeft in een periode van wereldmarktvveroering. Het is bezig zijn plaats aan de wereldmarktafel des levens weer te heroveren.

Italië heeft zijn Mussolinistische pretentie als matchtsarrogante van zijn désoûte ekonomiesche en imperialistische verlangens.

Doorsocht men de algemeene winstcijfers (dividenden) en vermeerderingen van kapitaal (grond, fabrieken, arbeidskrachten) van de industrie en vergrotingen van het finantieel kapitaal (banken), dan bevindt zich het grootkapitaal, over het algemeen in Europa, in zeer gunstige conditie, terwijl het kleinbezit, de middenstand, opgezogen wordt, zij is in steeds grotere mate van volkomen afhankelijk aan het worden van de kapitalisten, of wordt uitgeschakeld uit de handel en nijverheid.

En toch komt straks de crisis!

De strijd om de afzetmarkten verscherpt; de Aziatische buif kan niet meer door de Volkenbond-mandaten crapuleuze politiek aan Europa of Amerika opbrengen — de Aziatische kapitaalmagnaten wenschen zelf-uitbueters van hun « eigen » volk te worden.

Ontneem aan Europa en Amerika iedere mogelijkheid binnen te dringen in Azië en Afrika en gij rukt haart de ekonomiesche uitbueterspijken van haar kapitalistisch gebouw.

Maar daarmede is de Azië en Afrika nog niet tot de culturele capaciteit gestegen het communisme te verstaan en te aanvaarden!

III.

Wij behoren ons niet te bedwelmen met een hoop op spoedige komst der wereldrevolutie.

Wij behoeven evenmin te wanhopen dat zij niet met natuurwetmatige kracht zich zal ontplooien.

De wereld is rond en de uitbuittings-

circlel van concurrentie-winst-accumulatie (de ekonomiesche spil) brengt de politieke en geestelijke raderwerken in beweging: politieke strijd, bewapeningen, botsingen ener, en geestelijke verstandesbijstering door de pers anderzijds.

De viciële cirkel van de kapitalistische maatschappij heeft een wereldlandspeker die maar één zin uitropt: « E pur si muove! » (En toch beweegt zich) — de revolutie!

De vooruitzichten van een blijvend Russisch isolement zijn niet hoopvol — de West-Europeesche massa bezitlozen moet zoo georiënteerd worden dat zij, trots alles en ondanks alles, dezezelfde weg van een (in tijd en ruimte onbepaald) periode van proletarische diktuur moet door maken.

Wij beseffen voldoende dat er over zoo een diktatuur veel schaduw ligt... Wij zijn nog maar « Menschen », d.w.z. mensen beklekt met alle smetstoffen die euwenlange macht, gezagswaanzin-cultuur in ons geest-verlangens onzer tijd!

De communistische cultuur z'a (moet!) aan de schaduwen deser machtswellust haar kwade invloed ontneem.

De proletarische revolutie, die West-Europa en Amerika, als deze eenmaal voor de sociaal-politieke zuivering van de atmosfeer « un fait accompli » zal zijn, zal hard en streng zijn; zij zal, om Marx woord te gebruiken, veel meer smart en ontbering eischen dan de dochter der Jodenstammen door de woestijn: Het is niet slechts een lange, maar een vol distels en doornen bezaide weg, de weg der maatschappelijke vernietiging van de klassen, om de mensch voor het eerst in de historie werkelijke vrijheid, opborrelend uit de gemeenschappelijke arbeid en gemeenschappelijke gelijkheid van belangen zoowel materieel als cultureel te geven.

De strijd van gedachten, zeker niet als zij geen daadwerkelijk gevaar voor het behoud der veroverde rechten en bestaan levert, mag niet tot vernietiging, tot geweldachtige uitbanning der individueele gedachten leiden (gelijk dat nu met de Russische oppositie geschiedt, en zoals dat na-geaapt wordt in de verschillende K.P.-secties van de IIIe Internationale).

De kritiek die geen « raison d'être » heeft, de kritiek « quand même » zal zich zelve dooden!

Er is geen, en zeker niet in een kommunistische partij, die geboren is en leeft van de kritiek-, macht die 't recht heeft voor zich en voor zich alleen « de waarheid » als monopolie te beschouwen.

(3) Dit vraagstuk van psycho-techniek in het arbeidsproces, is te omvangrijk en te diep van betekenis om er hier nader op in te gaan.

Wij hebben de interne strijd reeds in 1921 zien aankomen.

Wij zeggen tot de arbeidersklasse: Wij weten uw zwakheid en vleien u niet; wij kennen uw sterke maar overschatting die niet; wij weten dat het slechts een aktieve, denkende, klaarziende minderheid is, die handelt en uw leiding zal hebben, maar uw vijand, de kapitalistische heerschersklieken en hun satrapen slapen niet. Zij peinzen ieder uur van de dag u neer te beukken in een toestand van machteloosheid. — Gij dient paraat te zijn; uw leiders behoren moreel zoowel als denkend een voorbeeld, een magneet te zijn.

Niemand onzer preukt een ascetische schijnheiligheid, het Tartufisme behoort in de katholieke e.a. kerken — maar de kommunistische leider behoort op een hooger peil dan de kapitalistische moral te staan.

Laat niemand « het voorbeeld » onderschatten! Het is een psychologische faktor van veel te weinig in overweging genomen betekenis voor het gedijen einer revolutionaire partij als die der communisten.

Deze kwesties kan men niet in « beschreven partij programma's » zetten... die moeten vooral uit de massa (leden) als uit de intenties van de leiders zelve ontspruiten.

Hoewel lang (bij lange na niet alles) door ons aangesneden en behandeld, is het voor een blad als « De Kommunist » niet doenlijk uitgebreider dat te doen.

Wij resumeren:

1° De kommunistische beweging van nu, naar vorm en inhoud, geboren onder de invloed van het daadwekkelijk gebeuren der Russische proletariaanse revolutie van 1917 en daarna, is gestrand op de klippen van de nog krachtige tegenstand der bourgeoisie en laarste steunpilaar, de sociaal - demokratie (IIe Internationale);

2° De Russische proletariaanse dictatuur en Sovjet-Staat zijn gedwongen door haar revolutionair solement maatregelen te nemen tot behoud van haar eigen macht — hoewel niet al deze maatregelen bevorderlijk zijn, sommige zelfs vijandig aan een gezonde ontwikkeling der West-Europeesche kommunistische beweging. Zoo 't haat N.B.I. als haar China-politiek, zoowal 't eerder diplomatische manueel als haar innerlijke kadaver-discipline jegens de meest scherp inkele Amerikanen, werken naaëdig voor de ontwikkeling der wereldkommunistische beweging.

Haar herenstelsel-schap-instellingen is een aan de meestjivistische-politiek analoge kwaadaardigheid voor een eerlijk en gezond partijleven.

3° Het Leninisme ondergaat hetzelfde lot als van alle wereldhervormers, er wordt bij uitlegging van wat Lenin wilde enz., meer in-gelegd wat de adepten zelve wenschen dan wat de meester zelve wenschte.

« Sic Transit Gloria... » Ook Lenin was een, laten wij zeggen, buitenwoon sterfeling. Die hem tot « God » maakt beleidigt hem meer dan die hem analyseert en kritieert.

Het Leninisme is de harmonie van theorie (de ontvoegding der arbeidersklasse als middel tot opheffing van alle klassentegenstellingen in de mensenmaatschappij) en « Daad ».

Het Leninisme als leider der Revolutie kan wel een strenge discipline eischen, en vooral zoolang de burgeroorlog duurt, maar heeft tot taak te zorgen dat de toekomstige erfenis die wij, de tegenwoordige generatie, aan onze nakomelingen nalaten niet besmet zal zijn met de kwade en venijnige factoren waarmee alle vroegere geslachten mee te kampen hadden.

Die voor de toekomst werkt, dient daarvan doordrongen te zijn.

4° Ondanks alle politieke vrede en industrieel bloei, zal de kapitalistische exploitatie der maatschappij weer in de oude bekende impasse: langdurige crisis, poging nieuwe afzetmarkten te veroveren, diplomatische goochelspel van oorlog-voorbereiden met vrede-charlatan maskers voor het gelaat.

Slechts de angst voor de onberekenbare uitwerking van de vernietigingskracht der overvolmaakte oorlogstechnieken en haar scheikundige moordelementen; daarenboven de vrees ener revolutie doet de internationale politieke clown's (Volkenbond) en de Yankee's van « vrede » spreken. Lukt het haar met allerlei speculaties onder elkaar de nog resterende uitbuittings-objecten (Azië-Afrika, enz.) onder elkaar te verdeelen, of door verinternationaalseerd (door trust, kartels enz.) kapitaal, de arbeiders gezamenlijk uit te buiten, dan zal er vrede zijn, dan zullen de kleine volken opgezogen worden; lukt dat niet, dan treedt weer de oorlog als hulpmiddel in dienst.

5° Maar, wij zeggen, met onverbidelijke zekerheid, evenals het oer-kommunisme voor het persoonlijk eigendom stelsel plaats maakte en de slavernij, hoorigheid e.a. dientbaarheid in feodalisme, als ekonomiesche politieke en rechtsformaties elkaar opvolgde, evenzo zal het kapitalisme als ekonomiesch,

11 Juli 1928

De Guldensporenviering moet dit jaar in een révolutionair tec-ken staan. Zij moet heel het Vlaamsche land door de voorbode zijn van de massale amnestie-betooging, die op 5 Augustus te Brussel dient gehouden te worden.

Er vaart een revolutionaire geest door de Vlaamsche volksmas-sa's. En zoools de Guldensporen-viering, die 626 jaar geleden Vlaanderen behoede voor inlijving bij Frankrijk, een der grootste historische feiten uit den klassenstrijd is — nobillon's uit de Vlaamsche gewesten vochten in het leger van den Franschen koning — zoo ook zal thans de strijd voor de her-wording der Vlaamsche nationaliteit in het teekken staan van een verwoed kamp tusschen het proletariaat uit Vlaanderen, waarop tot nog toe de verfransing weinig of geen vat had, tegen de be-zittende klasse uit de Vlaamsche gouwen, die om zoo te zeggen in haar geheel verfranscht is en geen Vlaamsch meer wil spreken, uit verachting voor de taal der « basse classe ».

Tusschen kapitalisme en frans-kielisme is er geen onderscheid in Vlaanderen.

Volgens mij moet dan ook elke Guldensporenherdenking — zoo niet bij wat romantischen woord-enrommel wil blijven — in het teekken staan van den klassenstrijd. De heeren der Antwerpse afdeeling van de Frontpartij — bestaan er nog andere afdeelingen? — be-seffen dat er dit jaar een sterke strooming bestaat om zulks te doen. Daarom hebben zij besloten censuur op de spandoeken in te voeren.

En in 1921 traden de Fronters van Antwerpen uit het Guldensporenkomiteit, juist omdat zij hun spandoeken niet aan censuur wilden onderwerpen.

De revolutionaire proleten, die op 11 Juli in de straten van Antwerpen willen betogen, zullen zich aan deze ukase der Frontpartij niet onderwerpen. Ook de Vlaamsche nationalisten, die zich waarlijk terug hebben laten bezieden door een hernieuwden aktivistischen geest, zullen zich niet stoken aan die ukase.

Allen die vijandig staan tegen de kleinzielige bekrompenheid van het Vlaamsche Front te Antwerpen, zullen op 11 Juli bijeenkomen aan het lokaal « Mozart », Elisabethplaats (Schoolplein) te 8 ure 's avonds.

Allen op achter het spandoek: « Op 5 Augustus a.s. naar Brussel voor de massale amnestiebetoe-

ging! »

Jef VAN EXTERGEM.

Antwerpen

11 Juli-herdenking

In geen geval kan Vlaanderen thanieren. Boms zit nog steeds in de gevangenis, honderden activisten vertoeven nog in ballingschap en wachten op herherstelling en rechtsherstelling.

De strijd tegen de Belgische verdrukking is de enige waardeerde herdenking van 11 Juli 1921!

Zij gij voorstander van den Amnestiemarsch naar Brussel op 5 Augustus?

Indien ja, wees dan op Woensdag, 11 Juli aanstaande, om 7 ure 's avonds, aan het lokaal « Mozart », Elisabethstraat, om dien avond te Antwerpen voor den Amnestiemarsch te propaganderen!

Hel Komiteit voor Amnestieactie

De Secretaris:

Bert DEVRIESCHERE.

politiek- en psychologisch maatschaps-rechtsformatie ondergaan en plaats maken voor een hogere cultuurorde die wij « kommunistisch » noemen.

De kommunisten zijn geen utopisten; zij zijn de wegbeiders, de omtkluisteraars van de in de oude maatschappij zelf ontstane, gegroeide en volmaakte elementen voor de toekomstige orde van zaken. Dit menschengeschiedenis allergrootste proces is er een niet slechts van abstract ekonomiesche, dat wil zeggen louter stoffelijke, maar vooral van psychologisch karakter, die menschelijke onderbewuste krachten moeten geleid worden met wil, ver-stand, voorbeeld en karakter.

<p

Reaktie is troef!

De regeering wil de militaire wetten in allerhaast doen stemmen nog voor het Parlement met vacante gaat. De militaristen van alle slag, doch vooral de betaalde, zijn ook druk in de weer. De heeren zijn zo prikkelbaar, wanneer het zaken geldt die hun stoffelijke belangen aanraken, dat zij bij de minste stribbeling opvliegen. Het is duidelijk te zien aan hun agitatie (meetings, geschrift in brochures en dagbladen) dat de hervorming van het leger volgens de plannen van de stabilisatie-helden Jasper-de Brocqueville voor heel het militaire gespuis zulk een verlokend schoteltje lijkt, dat de heeren er dol bij worden, bij de gedachte dat de oppositie der sociaal-democraten en de aarzelingen der kristen verraders hen eenigen tijd nog van deze braspatrij zou kunnen verwijderd houden.

Het is alsof Jasper van deze geestestoestand wil gebruik maken en het tracht zoo voor te stellen alsof er werkelijk ernstige tegenstand was bij de politiekers van de diverse pluimage tegen de versterking van het leger. Heel zeker hoopt hij lauweren te oogsten door als verdediger van het eene en onverdeelbare vaderland op te treden. Bij zu lk een vertooning, die er op berekend is, om den bourgeois tot in het diepste van zijn dierlijk egoïsme te treffen, past natuurlijk het agiteeren met de traditionele rode lap uitstekend.

De heer Jasper wil dan ook zijn communistenvervolging hebben. Hij heeft het parket gestuurd naar « Le Drapeau Rouge » en al de nummers van verleden week Donderdag laten aanslaan. Jacquemotte en Deboeck zullen voor het gerecht gedagvaard worden voor « ophitsing tot moorddadige handelingen ». De rede is dat het kommunistisch blad de soldaten op hun revolutionaire plicht in oorlogstijd heeft gewezen.

Over enige tijd werd een Waalse mijnwerker, Ducarme, tot 3 maanden gevangenisstraf veroordeeld om dezelfde rede. Hij had namelijk aan de woorden van het lied « l'Internationale » herinnerd.

De burgerij gedoogt niet dat haar soldaten aan de werkelijke rol van kanonnenleesch herinnerd worden. Zoomin gedoogt zij dat de proletarische onder de wapen gevochten dienstplichtige zijn stem verheft tegen de onmenschelijke behandeling die hem in de kazerne ten deele valt. Discipline in de rangen ! De onderworpenheid in de kazerne moet het symbool zijn van de blinde volgzaamheid die van den soldaat in oorlogstijd vergd wordt.

De reaktie verscherpt en komt ons alle dagen meer en meer herinneren naar welke gruwelen de kapitalistische maatschappij het menschdom geketend heen voert. De strengheid waarmede zij thans om zich heen slaat, wijst ons met welk een onverbiddelijkheid zij de opstandige zal treffen, morgen als de oorlog weer losbarst. Bereideu wij ons ook voor om dan het gehate burgerlijk regiem den dolk in de rug te ploffen.

Concentratie, ook oorlogsvoorbereiding

Onlangs kwam het bericht dat de twee grootste staalproducenten der Vereenigde Staten, die als het ware het monopolium bezitten voor de staalvoortbrengst in Noord-Amerika, tot samensmelting zijn overgegaan. Zeer zeker zal de noodzakelijkheid om de konkurrentiestrijd te kunnen voeren tegen de Europeesche en Engelsche voortbrengers, die apart gegroepeerd staan, aan dit besluit niet vreemd zijn.

Het mangelt niet in deze tijd aan vredesapostelen, doch men ziet dat de organisatoren van den ekonomischen oorlog er niet om stil staan.

Een vraag

Op de muren van Brussel kan men affichen aantreffen die een meeting met Jef Van Extergem aankondigen, en dat belegd zou zijn door een amnestiekomiteit. De « Drapeau Rouge » kondigt deze meeting reeds Donderdag aan in de rubriek « Nos meetings » (Onze meetings).

Zouden we eens mogen weten door wie dit amnestiekomiteit is samengesteld en welke organisaties tot toetreden verzocht werden.

Internationale kroniek

Het pact van Mister Kellogg

... Derhalve zijn wij het volgenden overeen gekomen : 1. Overeenkomstig de woorden der H. Schrift die alle mensen voorschrijft elkaar als broeders te beschouwen, verplichten zich de drie monarchen om door een onverbrekelijken broederband verbonden te blijven; en daaraan elkander altijd en ovaal hulp zullen verleenen en zich in betrekking tot hunne onderdanen en legers als familichoofden beschouwen, willen zij dezen in broederlijken geest leiden, om den godsdienst, den vrede en de gerechtigheid te beschermen. 2. Tussen deze regeeringen en hunne onderdanen zal dus voortaan als grondregel gelden, dat zij elkander wederkerig diensten bewijzen, dat zij onveranderlijk elkander genegen blijven en zich als leden van een en dezelfde christelijke natie beschouwen, evenals de drie vorsten zich slechts als gevoldmachten der voorzienigheid gevoelen om over drie takken van één familie te regeren, daar zij erkennen dat de christenheid geen ander souverein heeft dan Hem wiens alle macht toekomt, daar Hij de drager is van al de schatten der liefde, der wetenschap en der oneindige wijsheid, namelijk God, onzen goddelijken Verlosser Jezus Christus, het woord van den Allerhoogsten, het woord des levens. Als eenig middel daartoe drukken zij hunne volken op het hart, de gelukzaligheid na te streven, die de vrucht van een rein geweten en duurzaam is, en zich dagelijks te oefenen in de vervulling der plichten, welke de goddelijke Verlosser aan de mensen heeft voorgehouwen. 3. Alle mogendheden, die deze grondstellingen plechtig willen erkennen, zullen met gelijke bereidwilligheid en liefde in den Bond opgenomen worden.

Het was den 26sten September 1815 dat bovenstaande tekst te Parijs werd opgesteld door de drie monarken van Rusland, Pruisen en Oostenrijk. De heeren stichten het Heilig Verbond dat der wereld de schoonste toekomst voorspelde. Het bleef bij de voorspelling behalve dan dat de Heilige Alliantie vooral dienst deed voor de Metternichs om de terreur der reaktie in Europa te doen zegevieren.

Ook Mister Kellogg is er op uit met zijn « pact tot uitbanning van den oorlog een soort heilig verbond te stichten. Naast den Statenbond dan, waarmee meteen erkend wordt dat deze alleen niet machtig genoeg is om de oorlog te beletten.

Over het voorstel-Kellogg zijn al heel wat nota's gewisseld geworden tussen de diverse kanslerijen. We kunnen er hier niet de geschiedenis van maken. Alleen dient aangeslepen dat, terwijl het eerst bedoeld was tussen Frankrijk en Amerika alleen, dit werd uitgebreid tot de verschillende andere mogendheden. Alle deze zouden het dus eens zijn om te verklaren dat de oorlog van nu af aan

uitgebannen moet worden als « middel » ten dienste der nationale belangen. Maar dan zijn de verschillende reserven » naar voren gebracht geworden. De oorlog dient wel uitgebannen, zegt de Fransche diplomatie, maar als middel van verdediging blijft hij natuurlijk gehandhaafd.

... En wanneer een der onderteekenaars zich aan de overeenkomst onttrekt, hernemen de overige mogendheden « ipso facto » hun vrijheid van optreden.

Maar niet alleen het Fransche imperialisme maakt voorbehoud. Ook Engeland — Sir Austen — heeft aanmerkingen. Zoo'n verdrag — goed en wel, maar... met het recht van interventie in die streken waar de Britsche veiligheid bedreigd kan worden : Egypte, India.

Intrusschen pluizen de rechtsgeleerden van diverse pluimvee tenslotte dan uit, in hoeverre zulk een « pact » in overeenstemming kan gebracht worden met de verschillende vredesverdragen en het « handvest » van den Statenbond.

We hebben er echter absolut geen lust in dit hier te beschrijven, en het heeft ook geen zin. De waarde van het voorstel kan men meten aan de vredelievendheid der voorbrengende regeering, die niet opphoudt langs alle kanten een imperialistische politiek te voeren, en er niet vies van is de oorlog als « middel » ten dienste der nationale belangen te gebruiken (b. v. Nicaragua).

Geen enkel arbeider zal natuurlijk waarde hechten aan een zuldig « pact », zoo min als waarschijnlijk Kellogg zelve. Want zal deze er wel zijn inzichten mee hebben in zake de buitenlandsche politiek der U.S., dan speelt er de binnenlandsche politiek — de presidents-verkiezing in de Ver. Staten van Amerika is in aantocht — een even belangrijke rol in. Het kongres der republikeinsche partij te Kansas-City, plaatste het afsluiten van verdragen à la Kellogg op zijn kiesplatform, als blijk van de vredelievendheid der imperialistische Yankees.

Natuurlijk steunt de sociaal-democratie het afsluiten van een dergelijk pact. Terwijl zelfs een Lloyd George den toen Mei l.l. ondanks hij het verdrag goedkeurde, er zijn vertrouwen (?) in uitgedrukt door te zeggen dat « Wanneer een land dat het enigste ter wereld is, om in vergelijking met de cijfers van voor den oorlog, zijn leger en vloot hebben vergroot, voorstelt om den oorlog buiten de wet te stellen, wij dit aanbod onmiddellijk moeten aanvaarden », hemelde Ramsay Mac Donald het voorstel Kellogg op.

De vent mag er zich voor ons paart mee blijven amuseeren, maar we zullen ons best doen de arbeiders aan te toonen dat zij van het voorstel-Kellogg, met al de wijzigingen en alle « reserven » die er nog bijkomen niets goeds te verwachten hebben. Integendeel.

EDOL.

komt ons verdacht voor. En niet zonder reden.

Er zijn er onder de negers die stilaan beginnen klaar te zien in het kapitalistisch uitbuitingssysteem. Er zijn negers die bewust worden van de toestanden waarin zij leven. Het voortdurend verzet bij het zwarte proletariaat tegen de onmenschelijke behandelingen in de fabrieken en in de mijnen baart onrust, en bij de leiders der IIde Internationale niet het minst.

Daarom moet er gezorgd worden dat de koloniale volkeren tijdig in bedwang worden gehouden. De IIde Internationale, steunpilaar der bourgeoisie, spant zich in om die rol gewetensvol te volbrengen. Zij hebben de Chineesche arbeiders en boeren in hun strijd tegen het Europeesche imperialisme laten stikken. Met de negers uit Kongo zullen zij hetzelfde doen.

De eind-zitting van het kongres der B.W.P. duidt zulks duidelijk aan.

De sociaal-demokraat Gelders, uit Vilvoorde, publiceerde onlangs enkele artikelen waarin de houding der kopstukken der B.W.P. in zake koloniale kwesties, scherp werd gecheckeld. De B.W.P. zat ietwat met die kritiek verlegen. Daarom belegerde zij haar koloniaal kongres.

De inhoud der besprekingen die er plaats hadden komt ongeveer hier op neer. « De kritiek van Gelders houdt niets in. Anseele deed goed door zijn cooperatie tot in Kongo uit te breiden. Bertrand heeft wel is waar met de kapitalisten samengewerkt, maar dit was met het inzicht de negers te helpen. De negers kunnen hun eigen zaken niet beredderen. Zij zijn dom en lui. De blanken moeten meester blijven in Kongo, maar de B.W.P. kan enkele sociale hervormingen voorstellen. »

En de besprekking eindigde met het besluit : « Dat men een parlementaire commissie naar Kongo samenstelle. »

Ondanks de leiders der B.W.P.

zien dat, dank zij het parlementarisme, hun partij zedelijk ten onder gaan, klampen zij zich toch nog aan dat lapmiddel vast.

De vraag welke Bandervelde te beantwoorden had was: « Hoe organiseren wij de negers in verbondes op basis van scherpe klassenstrijd? Wat doen wij tegenover de ondervoeding, de prostitutie en het syphilis? Waar blijft het vrije onderwijs in alle graden voor de negerbevolking? Waar blijven de politieke rechten voor de zwarte arbeiders?

Wanneer komt Kongo aan de negers?

Die vragen hebben de leiders der B.W.P. niet beantwoord, omdat zij zijn : de steunpilaar der bourgeoisie.

BALUBA.

Nederlandse letteren

Ernest Claes

Erst een paar woordjes vooraf!

Het ligt in onze bedoeling onder bovenstaenden verzameltitel een reeks artikelen in dit blad te laten verschijnen. Tevens zullen we ten spoedeigste een rubriek openen over buitenlandsche letterkunde. Boeken, die ons toegezonden worden, hetzij door kameraden, hetzij door de uitgevers, zullen we gaarne, na gebleken geschiktheid, in deze rubrieken bespreken. Dit besluit werd ons ingegeven door de overweging, dat géén communist mag onverschillig blijven tegenover de grote geestelijke stromingen van dezen tijd, waarvan de litteratuur een der machtigste, zooniet de machtigste, is. Voor wenken of raadgevingen desbetreffende houden we ons gaarne aanbevolen.

**

En nu ter zake!

Ernest Claes heeft in Vlaanderen vooral bekendheid verworven met zijn vertelling van den Witte.

Ik heb dit boek niet gelezen, maar naar ik van verscheidene kanten hoorde moet het erg lollig zijn. Nu ik zoo pas met de Oorlogs-novellen (1) van dezen schrijver kennis heb gemaakt, kan ik zulks best geloven. Ernest Claes is ontegenzeggelijk een knap uitbeelder van komische situaties, al gaat hij hierbij gansch anders te werk dan, bijvoorbeeld, Cyriel Buysse. Buysse

se schildert met grover penseelstreken dan Claes, en legt het er soms dikker op, dan noodig schijnt te zijn. Claes is inniger, en berekent zijn effecten. Buysse's lach klinkt gul en onbedaarlijk als de lach van een leutemakend boer, die met zijn uitbundigheid geen weg weet. Claes lacht liver in 't vuistje. Deze eigenschap van hem vindt men op haar best vertegenwoordigd in de novelle « Een Held », de eerste van het onderhavig bundeltje. Deze held, een zekere Saelens, is een lijntrekker en een opschepper van de ergste soort, die zich bij het uitbreken van den oorlog als vrijwilliger heeft aangemeld zonder recht goede te weten wat hij deed: « Als 'n meusch 'n stuk in zijn kraag heeft, nie' waar? » We krijgen te horen hoe hij in de dorpen, waar het leger voorbijtrekt, bij de ingezeten vaderlandsliedje huichelt om pinten, en vooral borrels, te kunnen zuipen op een ander's kosten, en hoe hij steeds weer nieuwe schelmstreken verzint om aan een lekker hapje te geraken. Kostelijk is vooral dat uitpakken met een litteken op zijn dij, hetwelk hij beweert « in den Afrik » te hebben opgelopen, tijdens een gevecht met de wilden. Bij elke gelegenheid wil hij zijn broek neerschieten, om eenmaal tot het vertoonen van dergelijke kunstgreepjes verplicht.

Wat veel van zijn bewonderaars intusschen schijnen te vergeten, is dat Claes ook een open oog heeft voor de tragische zijde van het leven. In dat opzicht is de novelle « van een schamel moedertje » alleszins schitterend geslaagd. Het gaat over een simpele buitenvrouw die plotseling, door een noodlottig samentreffen, vóór het lijk van haar gesneuvelden zoon is komen te staan. Het verhaal is gehouden in ee nsovere tint en wijkt nergens af. Men kan het niet lezen zonder er koud bij te worden. Het is een voudig, zoologisch alle groote kunst een voudig is, maar dan van een eenvoudigheid achter de dwelwelke men een orkaan van ingehouden kracht vermoedt. Om het hier nà te vertellen gaat niet àan. Men moet het lezen. Jammer alweer, dat ook hier de opstandige noot ontbrekt. Claes is immers katholiek en als dusdanig beschouwt bij instinktmatig elke uiting van waarachtige opstandigheid als uit den booze. Het katholicisme kent als heilmidel tegen alle kwalen slechts de volsgangen onderwerping. Oók tegen de grootste kwaal van alle tijden : de oorlog.

De andere novellen in dit bundeltje zijn minder. Het zijn zelfs geen novellen, of althans niet wat men pleegt aldus te noemen. Ik wil hiermede volstrekt niet beweren, dat bedoelde stukjes onverdienstelijk zouden zijn, maar een novelle is toch heel wat anders. Claes zal dat vermoedelijk zelf wel toegeven.

Wat me vooral bevalt in Claes, is dat hij niet (althans niet in het hier besproken boekje), als veel Vlaamsche schrijvers en schrijverlaars, een zoogenaamd eigen streektalje zoekt te fabriceren, om toch maar oorspronkelijkheid te schrijven. Alsof de echte oorspronkelijkheid ook maar in 't minst van dergelijke beslommeringsetjes afhangt ware! Bij Claes is de taal middel. Geen doel. Bij Felix Timmermans, en vooral bij diens aamechtige epigoontjes, is 't vaak net andersom. De Hollandsche guldens zijn immers o zoo verlokkelijk! En de Hollandsche makeelaars-in-koffie, de afpersers en de mishandelaars onzer bruine broeders in het verre Indië, moeten toch iets hebben om zich mede te amuseeren.

Dat Claes zich niet tot dergelijke zwendelpraktijken leent, kan hem als een grote verdienste aangerekend worden. Als hij nu maar wat minder de pastoors vleide! Of moeten we aannemen, dat ook hij niet van zelfzuchtige berekeningen vrij te pleiten is.

In een achterlijk land als Vlaanderen moet een kunstenaar wel van ijzer en staal wezen om niet ondere zekere aanzoeken te bewijzen. Kunstenaars hebben tenslotte ook een maag, net zoo goed als iedereen. De droevige zijde van 't geval is echter, dat onze Vlaamsche kunstenaars zich daar zoo gemakkelijk in schikken.

Jan HOENEVELD.

Koloniale kroniek

De B.W.P. en de negers

Het ontbreekt onder de leiders der B.W.P. niet aan mensen die in Kongo zijn geweest.

Reeds voor den oorlog door-kruiste Vander Velde midden-Afrika, en liet zich bij zijn terugkomst in tamelijk heftige woorden over de sociale toestanden aldaar uit. Gedurende de oorlog was het de beurt aan Fraiture en Mathieu, die er allebei, als ware patriotten, de negers in massa rond Tabora, hielpen slachten. Na de oorlog kon ook Wauters aan de bekoring niet weerstaan, om zich gedurende enkele maanden onder de tropenzone te gaan laten ontdooien. En nu ook « Vooruit » grote eigenaarster in Afrika geworden is, is de mogelijkheid niet uitgesloten dat de oude Anseele nog eens naartoe trekt om te zien hoe het er in de katoenplantages van de Ruzizi uitzielt.

Het is dus niet te verwonderen dat de reformistische leiders een kolonial kongres beleggen om hun werking op kolonial gebied te bepalen. De B.W.P. voelt zich

tegenover de negers in nauweschootjes. Het feit dat de leiding der B.W.P. plotseling zulke grote belangstelling voor Kongo toont baart wel enige verwondering.

Veertig jaar lang hebben zij de gansche negerbevolking in de handen der kapitalisten over gelaten. Gedurende veertig jaar hebben zij de zendelingen de slaafsché onderwerping aan het kapitalisme onder de negers laten aanprediken. Binst den oorlog, hebben zij de negers tegen elkaar in het vuur gejaagd om de bourgeoisie te verdedigen. Meer dan vijftig duizend negers zijn in die moorderij opgeofferd of bezweken in volle brousse ten gevolge hummer opgelopen wonden of bij gebrek aan geneeskundige hulp.

Maar, nu de leiders der B.W.P. als Bertrand en Anseele, kapitalistische belangen in Kongo te verdedigen hebben, nu laten zij zich sluijnbaar met de toestanden der negerbevolking in. Hun belangstelling voor de zwarte arbeiders

komt ons verdacht voor. En niet zonder reden.

Er zijn er onder de negers die stilaan beginnen klaar te zien in het kapitalistisch uitbuitingssysteem. Er zijn negers die bewust worden van de toestanden waarin zij leven. Het voortdurend verzet bij het zwarte proletariaat tegen de onmenschelijke behandelingen in de fabrieken en in de mijnen baart onrust, en bij de leiders der IIde Internationale niet het minst.

Daarom moet er gezorgd worden dat de koloniale volkeren tijdig in bedwang worden gehouden. De IIde Internationale, steunpilaar der bourgeoisie, spant

UIT HET LAND

Gent

Verzet bij de metaalbewerkers.

Verschillige metaalbewerkers kwamen ons hun mistevredenheid mededeelen aangaande de laksheid hunner syndikale leiders voor de verovering der 40 en 50 frank.

De leiders van het syndikaat hebben gedurende enkele dagen geschermd met de 40 en de 50 fr. per dag, maar ze laten ons weer in den steek, zoo vertelden ze ons.

We hebben die kameraden er op gewezen dat de houding der syndikale leiders hen niet moet verwonderen. De leiders durven de belangen der arbeiders niet meer verdedigen tegen de bourgeoisie. Daarom is het de plicht der metaalbewerkers zelf, hun leiders te dwingen de 40 en de 50 fr. per dag van het patronaat af te dwingen.

Zoo de metaalbewerkers willen dat de eisch der 40 en 50 fr. geen ijdel woord blijve, moeten ze beginnen met hun leiders flink waker te schudden.

Onze meeting op de Voetweg.

Het is een heiligscennis in de oogen der sociaal-demokratische leiders dat de Oppositie-groep der communisten op de Voetweg durft komen een poortjesmeeting houden.

De Voetweg is de bakermat der Gentsche sociaal-democratie daarom moet alles er kalm blijven.

Wel, de Oppositie-groep is van een andere mening en daarom hadden wij er Donderdag avond een meeting belegd.

Toen we er aankwamen was er een schijnbare onverschilligheid, maar naarmate Lamote en na hem Van Dooren over de staking der Antwerpse dokkers begon, groeide ook de belangstelling en kwam er een grote menigte luisteren.

Zakelijk en klaar behandelde Van Dooren de houding der Gentsche leiders van het dokkerssyndikaat, die in hun schelp kruipen, als de bourgeoisie spreken.

Van Dooren eindigde met een vurige solidariteitsoproep ten voordeele der stakende makkers uit Antwerpen.

De Meyer maakte het proces der Gentsche sociaal-demokratische beweging en toonde aan hoe de kleinburgerlijke revolutionair Anseele, het socialisme heeft verraden.

Er ontstond diskussie. Onderbrekingen over de oppositie in de K.P. volgden, maar ook in de Voetweg moest de dicht opeen gedrongen menigte de aanklacht tegen de afwijkingen der K.I. horen.

Een haantje-Vooruit der Heuvelpoort, die men in allerhaast gaan roepen was, wou provoqueren tot een vechtpartij. We liepen er niet in. Van Dooren stond de herriemacher flink te woord in zijn repliek en geeselde de laffe leiders van Vooruit op een onnemoedigende wijze.

Toen kwam de politiecommissaris er vaderlijk tusschen, en zette de woelmakers der Heuvelpoort aan kant.

Zoals beloofd, zijn we in 't kort op de Heuvelpoort, zullen kanie-raad. Vergeet het niet!

Onze meeting aan de Dokken.

Zaterdagavond had de Oppositiegroep een bijzondere meeting belegd aan de dokken om den toestand der stakende dokwersers uit te zetten.

Na een welgelukte kolportagetocht op de Muide, nam Lamotte het woord. Hij schetste de toestand aan de haven op dien oogenblik. Hij wees er op hoe een 30-tal kameraden's morgens het werk hadden neergelegd om hun solidariteit met de makkers uit Antwerpen te betuigen, maar hoe de leiders van het syndikaat de solidariteitsstaking met opzet hebben verhindert, door er de politie bij te halen. De oproep van Lamotte tot solidariteit in den strijd maakte goede indruk.

Na Lamotte kwam De Meyer aan 't woord. Hij betoogde met de teksten van « Vooruit » in de hand hoe laf de reformisten zich in dezen oogenblik gedragen en hoe kruiperig hun houding was of de algemeene vergadering van vorige Vrijdag. De syndikale leiders hebben nogmaals bewezen dat zij zijn de ontmoedige dienaars der bourgeoisie.

Dokkers van Gent, schiet uw Antwerpse kameraden niet langer in den rug!

DE « ROODE VAAN » DE VLAAMSCHE NATIONALISTEN EN DE INTERNATIONALE ROODE HULP

Een viertal weken voor Van Extergem in vrijheid werd gesteld begonnen de Stalinisten rond zekere Vlaamsche Nationalisten te fladderen.

Zij die vroeger met 'n Vlaamsche Nationalist op den neus liepen, waren nu opeens de helden geworden die de Vlaamsche beweging gingen redder.

Boudewijn Maes, de Gentsche leider der Vlaamsch-Nationale Partij, komt de mannekes uit de Cellebroedersstraat een lesje te geven dat Van de Sompel, de nieuwe leider in spe, maar niet kan begrijpen. Sedert Van de Sompel permanente loopjongen is, doet hij gewichtig of neemt er althans den schijn van aan. Hij zou nl. te Gent iets grootsch op touw zetten ter gelegenheid einer Van Extergem-beooging.

De Stalinisten hebben een zwak voor grrroote dingen, dat is juist hun ongeluk. En omdat Van de Sompel's grrroot plan niet gelukt is, beschuldigt hij natuurlijk de Trotskysten.

We zullen Van de Sompel, en met hem enkele andere mensen, het geheugen wat oprisschen.

Er werd voorgesteld, aangenoemen en beslist door Van Extergem enerzijds en de I.R.H. anderzijds, dat na de betooging van 24 Juni, de I.R.H. de amnestie-actie zou leiden en organiseren, zoo in het binnen- als in het buitenland. De I.R.H. was met haar plan gereed.

Er kwam echter een zweving. Bert de Visschere wou tusschen twee waters zweven. Dit had voor gevolg dat hij als lid van het Uitvoerend Komiteet der I.R.H., samen met Van Extergem, erevoorzitter der I.R.H., een aktie door de I.R.H. op touw gezet, hielp kelder.

De Vlaamsche Nationalisten die zich « revolutionair » noemen, hebben hier blijk gegeven van laksheid. Ligt de aanwezigheid der Trotskysten hen soms te zwaar op het hart?

Hoe het ook zij, dit zal ons niet beletten onze strijd voor de amnestie en de verwezenlijking der Vlaamsche arbeiders en boerenrepubliek voort te zetten.

DE STAKING BIJ FEYERICK

Dat de rationalisatie, die met zwijgende goedkeuring der sociaal-democraten op den rug der arbeiders door de kapitalisten doorgevoerd, altijd van geen leien dakje loopt, daarvan geeft deze staking ons het bewijs.

Het bestuur der fabriek had, door het tijdelijk wegvalen van een monteursleper er niets beter op gevonden dan hem niet te vervangen, en om besparingen te doen, het werk dat vroeger door twee mannen uitgevoerd werd door één arbeider te doen verrichten. Vandaar een boel moeilijkheden voor de arbeiders die van deze kategorie arbeiders afhingen.

Smedje in « Vooruit » deze staking besprekend, schrijft: « Het bestuur van het werkhuys heeft zonder de minste kennissegeving aan de vakbonden een nieuwe werkwijze willen invoren, het heeft niet gepakt. »

Een minuutje, Smedje, 't moet juist zijn, als de nieuwe werkwijze niet gepakt heeft, dan is het omdat de arbeiders de leiders van het syndikaat gedwongen hebben uit hun kot te komen, en verder schrijft hij: « Er bestaan veel misbruiken in die vlasvinnerij, het is niet wanner een staking uitbreekt dat die massafeiten moeten aangehaald worden. »

Welu, ofwel doen de délégué's hun plicht niet, maar dan moet Smedje hen ook op hun plachten wijzen, en desoods vervangen, ofwel doen ze wel hun plicht, en ligt de fout aan de vakbondleiding.

En, om te eindigen, stellen wij de vraag aan Smedje: Wat is de houding geweest uwer sociaal-demokratische banzen tegenover de rationalisatie door en voor het kapitalistisch regiem? Waar hebt gij uw stem laten horen tegen het langs om weer afjakkeren der arbeiders, het sneller en sneller draaien der mechanieken, in de vlasnijverheid speciaal de spullen, welke zijn de voorwaarden welke gij aan het patronaat gesteld hebt?

Er bestaan vele misbruiken in die vlasvinnerij, schrijft gij. Zeker, akkoord, maar niet in deze spinnerij alleen, in alle fabrieken, in alle werkhuizen, heeft de rationalisatie voor de arbeiders niet alleen een boel van grieven geschapen, maar leeft onvermijdelijk

lijk op stoffelijk gebied de arbeiders terug gedrongen naar toestanden slechter dan vóór den oorlog.

En als Smedje zich beklaagt dat de arbeiders de vakbond intijds niet vertragen, dan zijn de vakbondleiders daar in de eerste plaats de schuld aan, omdat de laksheid en het verraad tegenover de belangen der arbeiders door de vakbondleiders geplegd, deze het vertrouwen der arbeiders verloren hebben en zoals de dokstaking het bewezen heeft ze noodgedwongen de leiders voor een voldongen feit moeten stellen.

TEXTIEL.

POORTIESMEETING

Donderdag 12 Juli, om 8 uur 's avonds in de Meelstraat.

Sprekers: Lamotte, De Meyer, Van Dooren.

DE STAKING IN DE PYRIET-FABRIEK

Deze staking duurt nog altijd voort, alhoewel er eenige ratten aan het werk zijn, het schijnt dat de arbeiders wel zinnes zijn ten koste van alles vol te houden.

Toekomende week meer daarover.

BOEKHANDEL

Ofwel zijn de verdachtmakingen door Verraest verspreid gemeene laster, of Verraest meent het eerlijk, en dan houden wij ons met de boekhouding nopens de Sovjet-spelden ter inzage ter zijne beschikking. V. D.

SCHAAMTELOOZE VERRADER!

Verleden week, twee dagen vóór de verkiezing der werkchtersraden, werd er door A. Verschraegen, secretaris der Gentsche dokwersersvereeniging een manifest op de haven verspreid waarin hij onbeschaamd de namen durfde gebruiken van Jan De Cock en Frans Loch als kiesreklama.

Schaamtelooze ploert! Hoe durf ge? Jan De Cock die in de bloedige staking van 1900 op de haven, door de politie van burgemeester Braun zondig voorafgaandelijke verwittiging brutaal werd neergeschoten; zoals « Vooruit » toen tertijd schreef, heb ge reeds meer dan eens laffelijk verraden en verkocht.

Op een gemeenteradszitting, kort na deze bloedige gebeurtenis, beschuldigde toen uw voorman Anseele, burgemeester Brann, dat hij de schuld was dier moordpartij duidt Gent de eenige stad was waar de politie met revolvers op den buik liep. Maar na den dood van burgemeester Braun liep u en al de andere helden uit den gemeenteraad uitgenomen de communist Minnaert, achter het lijk tot in de kerk. Dat was een eerste kaakslag in het gezicht van hem die gevallen was in den strijd voor zijn ideaal: het socialisme.

Dit was niet genoeg, een tweedemaal moest u hem bospotten. Eenige maanden geleden bracht weder gansch den gemeenteraad, uitgezonderd de communist, rechtstaande het hoofd demodig gebogen hulde aan den afgestorven oud-burgemeester Braun. Balhazar in zijn rede huldigde al het schoone en goede welke burgemeester Braun tijdens zijn burgemeesterschap voor de stad en de bevolking had gedaan.

En om de maat van schaamtelooze verraad tot aan den rand te vullen, stemde u samen met al uw vrienden, katholieken en liberalen, 100,000 frank voor een standbeeld ter eer van hem op wiens bevel tijdens de begraving van onzen laf vermoorde vriend en broeder 60 karabinen en 100 revolvers door de gendarmen en politie van den reactieaire Braun zouden gelost worden, bij het minste teken van verzet van wege de vrienden, vriendinnen, weduwe en wezen van hem wiens naam gij niet meer het recht hebt nog uit te spreken.

Daarom verrader der arbeiderszaak en trouwe knecht der koninklijke milioenenvreter uit de Staatskas, roepen wij u toe! Onteert niet langer den naam van hem die gevallen is voor het ideaal van alle revolutionaire arbeiders: het socialisme.

EN OUDÉ DOKKER.

WIE ZIJN NU DE VERDEELERS?

Voor de verkiezing der werkchtersraad van 3 Juni 1928, ontvingen wij, dokkers, een cirkulaire ons oproepende blok te vormen tegen het patronaat en te stemmen voor den Socialistischen dokkerskandidaat Jozef Codde, een « eerlijke kerel met een gouden hart », en der « beste strijders der haven ». Die Codde heeft nu tijdens de Antwerpse staking samen met den « Slappe » op de haven rondgelopen, niet om de Gentsche dokkers aan te wakkeren tot strijd, maar om de communisten met persoonlijke laster af te maken. Dat is zijn eerste daad, spijtig dat hij niet gekozen is, of de werkchtersraad telde een socialistische verrader meer,

Er bestaan vele misbruiken in die vlasvinnerij, schrijft gij. Zeker, akkoord, maar niet in deze spinnerij alleen, in alle fabrieken, in alle werkhuizen, heeft de rationalisatie voor de arbeiders niet alleen een boel van grieven geschapen, maar leeft onvermijdelijk

Ook hing er aan het lokaal op den Vrijdagmarkt (Ons Huis) en op de muren der stad een affiche. Op de ene helft ziet men twee arbeiders aan het vechten afgebeeld, onder de ophitsing van een dikke pastoor die lachend uitriep: Toe jongens, klop er op! kss... kss... De ander helft verbeeldt een kapitaal, een christen-democraat en den lachende dikken pastoor, onder dit trio stond geschreven: Laat ze maar vechten, als wij maar goed overeen komen.

Nu Dinsdagmorgen kom men op de standplaats eenzelfde als op de affiche afgebeeld tooneel gadeslagen. Daar stonden groepjes twistende dokkers de staking der Antwerpse dokkers te bespreken. Een weinig verder zag men de leiders A.V. en den « Slappe » nu eerst broederlijk de hand gedrukt te hebben van een politiecommissaris en den anti-socialist Verdik, baas, in het stempelkot van de Cromewal in een intens gesprek.

Spijtig dat wij geen foto kunnen nemen hebben van dit tafereel.

Aan de kameraden dokkers welke deze levend affiche kunnen aanschouwen hebben, vragen wij: Wie zijn nu de verdeelers en strijdbrakers, de saboteurs van de strijdende Antwerpse havenproletaren?

VULCAN.

Ledeberg

STAKING VAN ACKER

Wij hebben onze lezers reeds van deze staking verwittigd. De staking in dit kot gaat nog altijd voort. Fr. D. in een berichtje in « Vooruit » op de Stalinisten doelend schrijft: « Een soort vodden » en verder: « Als wij geen centen meer hebben om uit te betalen schrijven wij naar Moscou of Amerika.

De zatte Cambrinus, de knecht van den fabrikant Van Gelue, zou beter zwijgen over vodden. « Vooruit » stinkt 3 uren boven den wind naar een schotelveld, en wat het schrijven naar Moscou of Amerika om geld betreft, wel Frans jongen, ge moet zoo ver niet loopen, als er geen geld meer is klopt aan bij « Moeder » « Vooruit », gelijk de metaalbewerkers in den tijd, en « Moeder Vooruit » de sloore, zal zich uwer ontfermen natuurlijk mits terugbetaling plus eenen respectabelen interest. Zaken zijn zaken, en we moeten toch zorgen dan de dutsen van couponknippers van de « Banque Belge de Travail » toch ook hulder beetje hebben. Daarbij, de « Banque Belge de Travail » evenals het bier is voor de ganzen niet gemaakt, of ten ware dat Frans naar zijn vriend van Gelue eens telefonieerde.

Aan de stakers intusschen niet van voet bij stek te houden.

TEXTIEL.

Antwerpen

OP BELL-THELEPHONE

De heer E. Van Dy... niet tevreden zijnde met onzen makker, over wiens af danking we verleden week schreven, te broodrooven, heeft er ook nog in toe gestemd een slecht werklozenbewijs af te leveren, waardoor hij niet van de werklozenkaas kan genieten.

En zeggen dat de vader van E. Van Dy... ook door bijn vroegere patroons gebroodroofd werd. E. Van Dy..., de democraat die in het fascistisch bazenblad schrijft over den rol van sociaal ingenieur, zullen wij volgende week ons antwoord schrijven.

* * *

Voor Depart. 671 neemt men meisjes voor 75 fr. per week met de belofte dat zij in entreprise het wel tot 120 fr. kunnen brengen, maar eenmaal zoo ver komen ze tot de kolossale som van 88 fr. per week.

Op Depart. 666 verdienen jongens van 17 jaar op papier, 225 fr. maar 's Woensdays, betaaldag, trocken zij 125.

Op Depart. 648 doen jongens dienst als inspecteur aan het loon van 1 fr. 40 per uur, daarbij doen zij het werk van mannen die 5 en 6 fr. per uur hebben. Het is dan ook te begrijpen waarom er zooveel buiten vliegen op B.T.

Zij die er een tijd zijn en ouder worden, hebben daardoor hun loon een weinig zien stijgen. Daarom die maar buiten en weer jongeren, met lagere lonen, binnen. En zoo is weer een gedeelte van den rol van sociaal ingenieur vervuld, niet waar?

De kameraden moeten het zich echter in het hoofd prenten, dat er verdeeld niets te bekomen is en er slechts langs organisatorischen weg aan die uitbuitersmethoden een einde kan gemaakt worden. De kapitalistische internationale rooversbende ziet de toekomst beter op dit oogenblik in dan wij. Terwijl bijna alle arbeiders nog ongeorganiseerd zijn (op B.T. 80 t.h.), organiseren onze zwart-geloele en blauw-roze uitbuiters al hun krachten om een dam op te werpen, tegenover de ontwikkeling en het revolutionair streven van een gedeelte der arbeiders. Want, moet er op elke grote werkplaats een kern kunnen bestaan van doelbe-